

Cesta za láskou

Sny se mohou stát skutečností,
když jim jdete naproti

Renáta Navrátilová

Cesta za láskou

Vyšlo také v tištěné verzi

Renáta Navrátilová

Cesta za láskou – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Cesta za láskou

Sny se mohou stát skutečností,
když jim jdete naproti

Renáta Navrátilová

Copyright © Renáta Navrátilová, 2024
Cover design © Martina Černá
Cover illustration © Ildiko Neer / Trevillion Images

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Erika Hanáčková
Jazyková korektura: Šárka Marčanová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace,
místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény,
jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoliv způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou, nebo jinými prostředky,
bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-618-1
ISBN e-knihy 978-80-7546-601-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7546-602-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobí)
ISBN e-knihy 978-80-7546-603-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

1. KAPITOLA

Nenávidím ten pocit, že žiju svůj život, a přitom se nemůžu zbavit dojmu, že skutečný život mi proplovává mezi prsty. Nejsem šťastná a vlastně ani nevím proč. Něco mi chybí. A i když nad tím v poslední době často přemýšlím, nedokážu definovat co. V duši se mi rozprostírá jen nehmatatelná nespokojenost s příchutí odporně smradlavého bláta. Jsem relativně mladá, zdravá, bez závazků. Svět by mi mohl ležet u nohou, kdyby se něco změnilo... ale co?

Nákup bot, kabelky či nové kosmetiky zlepší jen na chvíli tuto dlouhodobou, lepivě se táhnoucí depku. Kdyby alespoň stav konta vypadal optimističtější, možná by ty malé radosti pomohly na delší dobu. Možná... být bohatší by znamenalo déle šidit vlastní duši.

Všude, kam se podívám, vidím reklamu na okázalé štěstí a dokonalost. Z titulních stran časopisů, všemožných webů a sociálních sítí se na mě široce usmívají vyretušované celebrity. I v padesáti nikde ani vráska, zatímco mně se už ve třiceti krčí kůže na čele, kolem očí i v okolí rtů. Taková je realita bez filtrů. Nedokážu v sobě potlačit závist, i když vím, že tohle přemýšlení mě jen uvrhne do další deprese z mé existence, z dnešní doby,

z dnešního světa. Klíč k úspěchu je zaměřit se na sebe. Vykašlat se na ostatní. Neřešit cizí.

I když se převážně celý život ohlížím na sebe, nikam jsem to nedopracovala. Jsem zmučená každodenním vstáváním o půl šesté. Od malička jsem slýchala *dobře se uč, budeš se mít dobře*. Ačkoliv jsem zdárně vystudovala vysokou, nemám pocit, že bych se měla jakkoliv lépe než ostatní. Pracuji v kanceláři, ambiciózní šéfová dupe po všech, místo pohody tu vládne stres. Do práce chodím na sedmou, kde si odpracuji nejen osm a půl hodiny, ale většinou si stříhnu i stovcetinaminutový přesčas. Pochopitelně neplacený. U kancelářských pracovníků se prostě očekává, že pro blaho firmy zůstanou nezištně tu a tam déle (v ideálním případě denně). Soukromí se tak scvrkne téměř na nulu. V poslední době to zašlo tak daleko, že už ani nemám chuť jít si zalézt. A nejen kvůli Danovi. Já – vášnivá a zapálená lezkyně – která jednu dobu trávila víc času na skalách než ve vlastní posteli.

„To jsem to dopracovala, co?“ stěžuji si Karolíně, kterou vytáhnu v pátek večer výjimečně ven na skleničku.

„Máš krizi středního věku,“ nepáře se s hodnocením situace jedna z mých kamarádek.

Zamíchám kovovým brčkem koktejl a pozvednu jedno obočí: „Nějak brzo, ne?“

Uchichtne se: „Však ti už táhne na čtyřicet.“

„No dovol,“ ohradím se. „Vždyť mi za pár týdnů bude teprve o deset mihn!“

„To uteče, neboj.“

„Haha.“

„A jak to vypadá s tvou spisovatelskou kariérou?“ změni téma.

„Špatně. Teď vůbec nepíšu. Proč taky? Chybí mi čtenáři,“ poznamenám a cítím, jak se v mém nitru začne rozlévat sebelítost. Jen to ne! Vypadla jsem ven, abych přišla na jiné myšlenky. Ne abych upadla do zajetí temnoty.

„Já tvé knihy náhodou čtu,“ zareaguje dotčeně.

„Hm, ty, Soňa, Patricie a Isabella.“

„Píšeš dobře!“ snaží se mě povzbudit.

„A k čemu mi to je?“ vybuchnu na ni nespravedlivě. „Nikdy mě nikdo nevydá! Nejsem dcera nikoho známého, ani neteř, sestra, snacha či švagrová. Slýchávám to ze všech stran už roky. Jako začínající autorka jste pro nás ekonomicky nevýhodná,“ papouškuji jízlivě větu, která mě zraňuje i po těch letech. „Oni mi prostě nikdy nedají šanci, ať napíši cokoliv, protože jsem jen Dvořáčková.“

„Přemýšlela jsi nad tím, že bys změnila žánr? Napsala něco, kde není taková konkurence?“ překvapí mě svým dotazem.

„Jak změnila žánr? To mám začít psát horory nebo sci-fi?“ nechápu.

„To je taky beletrie,“ mávne rukou. „Kamarádka měla nedávno v časopise na rozhovor Andreu Snůžkovou – tu známou herečku. Říkala, že zaslechla část jejího telefonátu, kdy se rozčillovala, že s těmi mladými redaktorkami spolupracovat nebude. Co napsat knihu o někom slavném?“

„Jako životopis?“

„Například,“ pokývá hlavou, „ten by ti určitě vydali. Mohla by ses tak dostat do povědomí a pak zkusit vydat nějaký svůj román. Mohla by to být cesta.“

„Hm,“ zahuhlám na znamení toho, že беру její poznámku na vědomí. Napsat něco ve stylu dokumentu mě nikdy nenapadlo. Asi proto, že mě fascinuje svět fantasy a tyto příběhy mě

baví nejen číst, ale i tvořit a vymýšlet. Dokonce několik mých povídek mi i otiskli v různých časopisech a jednu dobu jsem vedla poměrně úspěšný blog, když byl ještě čas. Psaní miluji. Možná bych se mohla kousnout a vytvořit něco, co úplně nespadá do centra mého zájmu. I když pochybuji, že by se mnou někdo z VIP osobností chtěl spolupracovat. Nemám žádné valné předchozí zkušenosti ani dostatek peněz, že bych jimi někoho uplatila.

Z mého usilovného přemýšlení mě vytrhne až hlas číšníka: „Dáte si to ještě jednou?“

„Ano, prosím,“ objednám si znovu svůj oblíbený Long Island.

„A co ty? Jak se daří tobě?“ optám se Karolíny poté, co si poručí další Bloody Mary.

„V práci nestíhačka. Jinak se to docela dá.“

„A s Jirkou dobrý?“ vyzvídám konkrétně.

„To sice jo, jen bychom na sebe potřebovali mít víc času. Víš, jak jsou ve vztahu děti, ten čas prostě chybí.“

Nevím, nicméně tomu do puntíku věřím. Jednou to třeba taky poznám. Snad. Čas se mi krátí a ručička biologických hodin už pomalu opouští vrchol plodnosti.

„Jestli potřebujete, ráda vám pohlídám,“ nabídnu jí své služby.

„Jsi hodná, ale nechtěla bych tě obtěžovat.“

„Hloupost. Víš, že mě práce s dětmi vždycky bavila.“

Zabalíme to v jednu ráno. Rozloučíme se před vchodem a já pomalu kráčím pěšky sama nocí. Bydlím nedaleko v pronajatém bytě jedna plus jedna v prvním patře. Doma mě přivítá všudypřítomné ticho, které se na mě line ze všech koutů. Objímá mě a pohlcuje do sebe. Normálně by mě z něj chytla trudnomyslnost, jenže schůzka s Karolínou mě nabíla pozitivní energií. V hlavě mi to šrotuje ostošest. Možná by to skutečně byla cesta

k vysněnému vydání knihy, kdybych nejprve napsala o životě někoho známého... slavného. O životě někoho, kdo si dokázal splnit to, o čem jsem jako malá holka snila, že dokážu já sama. Lákalo by mě nahlédnout do zákulisí divadla, filmu i hudby.

Osobností, o kterých bych si dokázala představit psát, je víc, sleduji je pravidelně na instagramu a tiktoku. Ale jak někoho z nich přemluvit, aby se mnou spolupracoval? Dalo by se to všechno stihnout při práci? Jak se vlastně píše takový životopis? Zvládla bych to vůbec?

Hned druhý den dopoledne naklušu natěšeně do knihkupectví v obchodní galerii, kde strávím poměrně dost času listováním a prohlížením různých memoárů. Zahraniční o královně Alžbětě, princezně Dianě, Freddiem Mercurym mě příliš nezajímají, ale také do nich nahlédnu. Nakonec si tři tuzemské rovnou zakoupím a několik vytipuji. Doma si s pomocí internetu zhotovím seznam ještě několika dalších, které mě zaujaly a stály by za přečtení. Rozhodnu se pro jejich zapůjčení v knihovně, kde si na ně vytvořím rezervaci.

Stejně považuji za ironii to, že člověk o své budoucnosti rozhoduje už v necelých patnácti letech, kdy o skutečném životě nemá ponětí. Ve většině případů nemá ani páru, co by chtěl v budoucnu dělat, a tak to prostě tipne, nebo se rozhodne na základě dobře míněných rad či tlaku rodiny a po mém vzoru udělá jednu z největších chyb ve svém bytí, která ho může pro následovat dlouhé roky. Tohle je přesně můj příběh.

Už jako malá jsem věděla, že bych chtěla nějakým způsobem tvořit (tedy ne manuálně – na to jsem zručná nikdy nebyla). Bavilo mě popustit uzdu svým emocím a nechat je ze sebe tryskat. Toužila jsem navštěvovat taneční kroužky, výuku zpěvu i dramaťák, ale rodiče mě v tom odmítali podpořit. Drželi mě

při zemi. Zapsali mě do šachového kroužku a keramiky, kterou jsem nenáviděla. Nikdy se mi z hlíny nepodařilo nic kloudného uplácat. Když jsem ve čtrnácti letech přišla, že bych si přála stát se muzikálovou herečkou a zapsat se na konzervatoř, odbyli mě slovy, že mě nebudou podporovat v tom, aby se ze mě stal komediant. Mé další kroky mě zavedly až do budovy gymnázia. A když naše profesorka češtiny naznala, že disponuji mimořádným jazykovým a slohovým talentem, začala jsem psát. Zkusila jsem to. Nadchla jsem se pro to, že se stanu spisovatelkou a všem vytřu zrak.

Při psaní jsem se propadala neznámo kam, pociťovala neuvěřitelnou svobodu a euforii. Nořila jsem se do světa fantazie a představ. Každý den jsem se těšila, až budu moct skočit po hlavě do vodopádu slov, otevřít svou mysl, osvobodit duši a psát a psát a psát. Když nebyl čas psát, klepala jsem se jako narkoman bez své pravidelné dávky. Natěšeně jsem usedala před počítač téměř den co den. Při výuce jsem sprádala své literární plány, a jakmile jsem si doma splnila své školní povinnosti, obklopil mě svět slov.

Šlo to tak do doby, než moje máma podruhé otěhotněla a porodila bratra. Ze mě se kromě studentky stala také chůva. Kolem šestého měsíce se ukázalo, že bratr Jonáš trpí vážným onemocněním a že vyžaduje speciální péči a přístup. Bylo to neuvěřitelně náročné pro všechny členy domácnosti (nejen pro mámu). Táta to nedal a odešel od nás. Zůstali jsme s mámou sami. Náš životní standard poklesl, musela jsem hodně pomáhat doma a začít chodit na brigády – nejraději jsem hlídávala za pár peněz děti sousedům v ulici.

Na psaní nezbývalo moc času. A když jsem zvažovala, kam dál po gymplu, máma rozhodla za mě: architektura. Tam pryč

uplatním svou kreativitu. Podle mě doufala, že se tam nedostanu. Nejvíc si totiž přála, abych šla rovnou pracovat a studia zanechala. Já zase chtěla zkusit dramaturgii a scénografii a taky herectví. Poctivě jsem si vyplnila a zaplatila přihlášky, ale nikdy mi nepřišlo pozvání k přijímacím zkouškám. Až později jsem se dozvěděla, že máma dopisy stopila. Rozhádaly jsme se a doteď to mezi námi není srovnané. Vnímám to jako velikou křivdu.

Na vysoké jsem se ke psaní zase vrátila. Přepracovala jsem svůj román a nabídla ho k vydání několika nakladatelstvím. Od většiny z nich nemám odpověď dodnes. A ti, kteří se mi ozvali, se shodovali na tom, že jako začínající autorka neznámého jména pro ně nejsem perspektivní. Nenechala jsem se odradit a na jejich radu začala psát fantasy povídky a vést si svůj blog. Pokud jsem zrovna nestudovala či nepsala, vydělávala jsem si peníze pravidelným doučováním a občasným hlídáním dětí. A když jsem začala pracovat a seděla denně skoro deset hodin na zadku u počítače, psala jsem už jen po nocích. Odpoledne a večery jsem trávila na stěně a o víkendu na skalách. S lezením jsem začala v maturitním ročníku a dost mě to chytlo. Stalo se mou druhou vášní, při které se mi dařilo zresetovat mozek. Je opravdu štěstí, když má člověk ve svém životě něco, co ho skutečně baví. A ideálně, když se tím může i živit.

O architektuře to tak úplně říct nemůžu a už vůbec ne o své šéfové, jež je rektální alpinistka jak vyšitá. Na všechny tlačí. Na nesmyslná přání pošahaných klientů nás nechává pořád dokola předělávat výkresy, i když si je vědoma, že jsou úplně mimo. Čím jsem starší, tím víc ji nemůžu vystát. Už několik měsíců se dívám po něčem jiném. Nejradši bych se sebrala, všeho nechala a zašla se někde v koutku a psala si, nebo odcestovala někam jinam... někam hodně daleko. Začala znovu. Jinak. Lépe.

Teď ve svých necelých třiceti letech přesně vím, jaká jsem a co od života chci, a co si naopak výslovně nepřěji, jenže je pozdě. Nejsem už mladá. Nejsem už tak tvárná. Nemůžu si teď dovolit vystudovat něco jiného. Vzali by mě vůbec? Dali by mi šanci? Ve čtyřiceti bych teprve získala nějakou praxi. A co děti? Kdy ty by přišly na řadu?

Musím uznat, že Karolína do mě zasadila semínko naděje. Večer co večer se nořím do četby knih o různých osobnostech. Čerpám z nich inspiraci. Těsně před usnutím zvažuji, koho bych reálně mohla oslovit, kdo mě zajímá natolik, že bych s ním chtěla pracovat. Jeden žhavý tip bych měla, ale tuším, že tam to nebude schůdné. Mířím příliš vysoko.

Nejsem člověk, který by byl příliš aktivní na sociálních sítích. Na facebooku sleduji pouze své přátele, na instagramu zase různé herečky, zpěvačky či modelky. Sem tam některým z nich zareaguji na stories nebo přidám like. Nikdy jsem se tam ne snažila o navázání jakéhokoliv kontaktu, i když jsem si párkrát prohodila několik zpráv s některými z nich, a to právě ve chvíli, kdy jsem okomentovala jejich příběh a ony mi odpověděly. Mám poměrně dobrý přehled, kdo z mých oblíbenců reaguje vždy, kdo občas a kdo vůbec. Nutno říct, že já nikdy žádnou zpětnou vazbu neočekávala, když jsem jim napsala nějaký komentář pod jejich video či příspěvek.

Teď je to ovšem jiné. Přemýšlím, jak jim napsat o svém záměru, že o nich chci vytvořit knihu. Co když budu působit příliš vlezle? Mám napsat hned několika najednou, nebo postupně a vždy si počkat na odpověď? Jak je oslovit? V hlavě mi to šrotuje každou volnou chvíli. Dokonce i v práci při navrhování interiérů poměrně rozlehlého dvoupatrového domu.

Zabere mi to týden, než dám do kupy finální text své zprávy, a další týden, než si dodám odvahy a zmáčknu tlačítko odeslat. Tak moc mi na tom záleží! Co když měla Karolína pravdu a tohle je cesta, jak se dostat do povědomí? Způsob, jak vydat svou první knihu a získat tak cennou zkušenost? Co kdyby mi tento počín otevřel dveře k tomu, stát se spisovatelkou a proniknout na knižní trh se svou fantasy novinkou? Srdce mi divoce buší a nedočkavě čekám na odpověď... den, dva, tři, čtrnáct dní.

Moje prvotní nadšení opadá. Zvolila jsem taktiku postupného oslovování. Kdybych napsala všem najednou, bála bych se, že by jich projevilo zájem víc a já bych nevládla pracovat na několika knihách současně. Vyberu si tedy svou oblíbenou herečku – filmovou i divadelní, která mi vždycky odpověděla, ať jsem napsala cokoliv. Jsem si jistá, že zareaguje i tentokrát. Ale nic.

Copak to nečetla? Hm, tak četla... rozkliknu si chatovací okénko a pod svým vzkazem najdu *zobrazeno*. Takže jsem jí nestála za odpověď. Opravdu „hezké“. Když jí člověk okomentuje kdejakou hloupost, neváhá hned odpovědět, i když to vůbec není potřeba. A když přijdu se seriózní nabídkou, nemá v sobě kousek slušnosti napsat, že nemá zájem. Třeba jí jen nezbyl čas odpovědět, hájí ji mé lepší já. Třeba to četla někde ve spěchu a zapomněla. Co já vím, kolik ji může denně kontaktovat lidí?

„Tak jí zkus napsat ještě jednou,“ nabádá mě Karolína, když se jí v obýváku svěřuji s nejžhavějšími novinkami. Vidíme se po několika týdnech, ve kterých ve mně uzrálo odhodlání sepsat knihu o někom slavném – pochopitelně s jeho souhlasem a osobní účastí. Publikace, které jsem měla možnost nastudovat a vznikaly bez spolupráce s danou osobou, bych v drtivé většině případů nazvala slovem *odpad*. Zkopírované informace z různých rozhovorů či článků z periodik. Nejvíce se mi líbily ty

knihy, jež o sobě napsaly přímo samy celebrity, nebo ty, které byly psány v ich formě někým, kdo měl možnost danou VIP osobnost velmi dobře poznat.

„Já nevím, nechci se vnucovat,“ váhám.

„Co ty víš, kolik toho má? Měla by ses připomenout, že čekáš na odpověď, a nenechat se odbýt,“ radí mi.

„Hm. Asi máš pravdu.“

Jenže ono se to lehce řekne, ale těžko dělá někomu, kdo má svou hrdost. Když někoho oslovíte, že byste o něm chtěli napsat knihu, měla by to být pro něj známka prestiže, ale jak se ukáže, tak není.

Páteční večer i noc strávím hlídáním dvou roztomilých rarachů – tříletého Miši a pětiletého Pavlíka. Vrábí mě to do dob, kdy jsem hlídávala bratra, jen s ním bylo vše podstatně složitější.

Zvládnou si s kluky pohrát, pak jim ohřát večeři, napustit jim vanu, okoupat je a zahnat do pelechů, kde ještě téměř dvě hodiny vyvádí, než odpadnou vyčerpáním při mém pohádkovém přednesu.

Ještě chvíli se dívám na ty dva roztomilé skřítky v pelíšcích, než jim zhasnu lampičku. Oba se tváří uvolněně a bezstarostně. Choulí se pod peřinami a paží objímají své plyšové oblíbence. Třeba se taky jednou dočkám takového štěstí, povzdychnu si. Jedním cvaknutím vypínače zahalím místnost do tmy a přesunu se do obývacího pokoje, kde si natáhnu nohy a znovu přemítám, zda se připomenout.

Nakonec se rozhodnu, že ano. Odpovědi se však nedočkám ani tentokrát. Dokonce ani za dalších čtrnáct dní, kdy zkouším štěstí do třetice. Všechny mnou zaslané zprávy si ale zobrazila. Zato když zkusmo napíšu na jeden její post *hezky účes*, odpověď mi přiletí takřka vzápětí: *Děkuji*.

Svou snahu tedy zabalím a přemýšlím, čím příběh bych ráda napsala, kdo by byl vhodným kandidátem. Vyberu si jich hned několik, postupně je oslovuji a rovněž se jim všem i dvakrát připomínám. Neobdržím jedinou reakci. Po dvou měsících to rozjedu ve velkém a během víkendu zašlu nabídku skoro patnácti celebritám. No tak, někdo se přece musí chytit, zaříkávám je v duchu. K mému velkému překvapení mi neodpoví nikdo, a to jim všem nabízím honorář! Jsem v šoku. Kam to dnešní doba dospěla? Kdyby se alespoň obtěžovali s pár slovy ve stylu *děkuji, nemám zájem*. Jsem zklamaná. Strašně. Copak se už úplně vytratila slušnost mezi lidmi?

Jak týdny a měsíce ubíhají a já stále nemám žádný souhlas s přípravou rukopisu, můj sen o tom, že se stanu spisovatelkou, se už poněkoliakrát rozplývá. Navíc v práci přituhuje. Jeden můj klient si stále vymýšlí a donekonečna mě nechává předělávat výkresy, i když jsou jeho návrhy ve většině případů úplně nesmyslné. Mám ho plné zuby. Do zblbnutí mu vysvětluji, že tak, jak to chce on, je to buď za a) nereálné, či za b) nepraktické. A co na to šéfová – člověk vzdělaný v oboru, který dobře ví, jak moc hloupé to jsou požadavky? Stojí na straně klienta. Mám sto chutí dát výpověď.

I když jsem večer dost unavená, rozhodnu se zajít na stěnu mezi své. Potřebuji vyčistit hlavu. Přijít na jiné myšlenky, i když si nejsem vůbec jistá, zda se mi to tam podaří.

S nikým se nedomlouvám dopředu. Určitě tam bude někdo, kdo bude volný a zajistí mě. Přinejhorším budu boulderovat. Nepopíratelnou výhodou lezecké stěny v rozlehlé tělocvičně, ve které sídlí i sportovní oddíl, jehož jsem členem, je to, že tam vždycky potkám spoustu přátel a podobných nadšenců, jako jsem já. Tady jsem doma, pomyslím si, když otevřu poslední z řady dveří, které mě dovedou až do prostorné místnosti s vysokými

stropy, rozdělené do čtyř bloků. Hned první se v mém zorném úhlu ocitne Dan. Pocítím píchnutí ve slabinách. Nejradši bych se otočila na patě a šla domů. Takhle musím hrdinně čelit našemu setkání. To jsem doufala, že ho tu nepotkám, a nakonec je to první člověk, na kterého tu narazím. Ve čtvrtek obvykle nechodí. Sluší mu to. Jeho krátké kudrnaté vlasy, ostrý nos, pravidelně vykrojené rty, jež se s oblibou smějí... proč jen si ze mě láska tak krutě vystřelila?

Spatří mě také. Rozpačitě se na mě usměje a nejistě se vydá za mnou.

„Ahoj Jas,“ pozdraví mě. „Dlouho jsi tu nebyla.“

„Nebyl čas,“ vymluvím se zbrkle, což je chyba. Vidím na něm, že pozná, že mu lžu.

„Moc práce?“

„Taky,“ přitakám neurčitě. Nehodlám se mu svěřovat s tím, jaké smolné a nenaplněné období teď prožívám. Kariéra spisovatelky vážně, přítele nemám, práce stojí za starou belu, nálada téměř permanentně pod psa.

Vážně se mi podívá do tváře: „Skoro jsem měl pocit, jako by ses mi vyhýbala.“

Jo, Dan uměl být vždycky empatický. Uhnu očima.

„Promiň, půjdu se převléct.“

V šatně potkám Veroniku a v tělocvičně Jirku s Martinou.

No prosím, můžu si dokonce vybrat, s kým budu lézt.

„Máš se?“ zajímá se Jirka.

„Ale jo. A co ty? Co v práci?“ vyzvídám.

„Pohoda,“ libuje si.

Jak by taky ne. Neznám jediného člověka, který by si stěžoval na to, že pět dní z pěti pracuje na home office. Brala bych to všemi deseti. Nemusela bych vstávat tak zatraceně brzy.

Nakonec si dám slušně do těla. Rozlezu se na pětkách a natáhnu si i šest b+ a svou oblíbenou zelenou šest c. Pokud znáte cestu, víte přesně, co od ní můžete čekat. To je velká výhoda. Víc si v ní věříte. A stejně zažívám nejlepší pocity při lezení tehdy, když přelezu něco na on sight. Ideálně někde venku na skále. V tělocvičně to není takový adrenalin. On sight znamená v podstatě to, že člověk tu trasu nikdy neviděl, nikdy ji sám nelezl a nepozoroval při jejím zdolávání ani nikoho jiného. Pokořit skálu je vždy velké vítězství. Miluji to. Jednu dobu jsem se toho nemohla nabažít.

Po několikátýdenní pauze mně vzhledem k faktu, že se nešetřím, poměrně rychle natečou předloktí, což je dost nepříjemné. Skončím dřív než obvykle. Technika člověku zůstane i při mnohem delší pauze, ale kondička a výdrž se spolu rukou v ruce velmi rychle odporoučí, když se tělo pár dní či týdnů nezatěžuje.

Fyzická únava, jež se mi rozlévá tělem, mi způsobuje potěšení. Rozloučím se se známými tvářemi a odejdu domů psát. Dan mě chce doprovodit. Všimne si, že balím výstroj. Odmítnu ho. Smutně se na mě usměje. Mě to ale bolí víc. Jednu dobu jsme si byli velmi blízcí... sotva před pár měsíci. Pořád je to dost čerstvé.

Doma se naložím do horké vany (tento způsob relaxace a uvolnění patří mezi mé nejoblíbenější) a vezmu si s sebou knížku. Navzdory všemožným osobním neúspěchům je mi v tuto chvíli fajn. Teď a tady. Zažehne se ve mně plamen odhodlání. Nevzdám se. Nikdy se nevzdávám. Proč bych měla teď?

Během týdne si vytvořím seznam osobností, které jsem už kontaktovala, a i těch, které bych ráda oslovila. Není to snadné vytipovat si někoho ze slavných, na koho bych se chtěla zaměřit. Na mém žebříčku se skví třicet osm jedinců, přičemž na jeho vrcholu se hrdě tyčí jedno z nejskloňovanějších jmen v showbyznysu,

Sofie Králová. Jsem zbabělá. Netroufnu si ji oslovit ani tentokrát. Kontaktovala jsem už třicet kandidátek, které patří mezi mé oblíbené herečky, zpěvačky, moderátorky, modelky, dabérky, režisérky, scenáristky, výtvarnice či profi tanečnice. Některé z nich nejsou ani příliš slavné, ale mám je ráda a líbí se mi jejich tvorba a vystupování na veřejnosti. Každopádně jak velké můžou být mé šance, když mi doteď žádná z třiceti oslovených neodepsala na mou seriózní nabídku? Jaká může být pravděpodobnost, že se mi ozve třeba jen jedna ze zbývajících osmi?

Tipla bych si, že se blíží k nule. S povzdechem se rozhodnu napsat jednatřicáté kandidátce – poměrně známé muzikálové, filmové i seriálové herečce Margitě Hádkové. K mému překvapení mi odpověď přiletí za dvě hodiny.

To jste mi úplně vyrazila dech. Moc mě těší, že byste chtěla psát zrovna o mně. Pojdme se sejít a vše spolu probrat.

V první chvíli mi vůbec nedorazí obsah jejího sdělení. Čtu to pořád dokola a dokola, než mi to secvakne. To jako vážně? To by byla naprostá, ale naprostá pecka psát zrovna o ní!!!

Trvá mi docela dlouho, než jí stručně odpovím.

To je skvělé. Kdy se Vám to hodí?

Za pět minut mi telefon spokojeným zavrčením oznámí nový příchozí vzkaz.

Mohla byste začátkem října? Já teď čtrnáct dní nemůžu. Mám několik dvojáků v divadle a natáčím seriál. V říjnu budu mít volněji. Moc se těším.

Nemůžu uvěřit vlastním očím. Je tak milá.

Vyřukám: *Určitě. Napište termín. Přizpůsobím se.*

Téměř okamžitě si můžu přečíst. *Ještě doladím svůj časový rozvrh a dám vám vědět. Jak byste knihu chtěla směřovat? Jaký by měl být její obsah?*

A tak se rozeříší o svých záměrech a představách. Mám v tom poměrně jasno a těší mě, že je Margita z mého pojetí nadšená. Nechci psát jen o ní, jejích začátcích a postupném vypracování se do popředí, ale také o zákulisí showbyznysu, herecké a pěvecké profese.

Moje nálada se okamžitě zlepší o tisíc procent. Vypadá to nadějně. Já, obyčejná holka, budu pravděpodobně úzce spolupracovat s Margitou Hádkovou!!!

V práci makám jako šroub a dokonce v úterý kývnu i Isabelle, která mi píše, zda si nechci jít zaběhat. Nechci, ale jdu. Běh obecně nepatří k mým favorizovaným sportům. Jeden rok jsem vybíhala ven poměrně pravidelně, a stejně jsem se to pořádně nenaučila. Nemám techniku, nestačí mi plíce. Můj osobní rekord skončil na hranici pěti minut a třiceti sekund na tisíc metrů. Můj definitivní konec s tímto aerobním sportem přišel ve chvíli, kdy jsem okusila anaerobní pohyb na stěně, kterému jsem propadla.

S Isabellou se znám ze školy, a jelikož ani jedna z nás neopustila město – mimo studium vysoké, tu a tam se vídáme. Běh s ní mi vyhovuje, jedná se spíše o pohodový výklus, při kterém si povídáme. Navíc moje drobná kamarádka před čtyřmi měsíci porodila čtyřkilového drobka a je ráda, že vzácně, když má hlídání, může na chvíli utéct mateřským povinností.

Já, stále ještě v euforii z konverzace s Margitou, nabývám dojmu, že bych zvládla uběhnout maraton. Na pohyb se dnes těším. Sedět pět ze sedmi dnů za počítačem průměrně deset hodin denně není zábavné a už vůbec ne zdravé. Jsem ráda, že se mohu provětrat a dát si trochu do těla.

Isabella se zdá v ponorce z nedostatku sociálního kontaktu a spánku. Já tentokrát hýřím energií všemi směry a mé všímavé

kamarádce to neujde. Pravý důvod jí však nesdělím, nechci to zakřiknout.

S postupem času moje dobrá nálada opadá. Uběhne týden, pak dva a informace, na kterou tolik čekám, ke mně nedorazí. Rozhodnu se tedy připomenout.

Zdravím Vás, Margito,

vím, že jste velmi vytížená, ráda bych jen věděla, kdy se Vám časově bude hodit schůzka, kde bychom spolu probraly případnou knihu o Vás. Děkuji za odpověď. Jasmína

Stisknu tlačítko odeslat a několik dlouhých desítek hodin čekám netrpělivě na odpověď, která nepřichází. A když se ve středu odhodlám a podívám se, zda si vzkaz vůbec přečetla, musím polknout hodně hořké sousto. Třeba jen neměla čas ozvat se zpět, konejším samu sebe. Nevím, čemu mám věřit.

V pátek v práci, když ve volné chvíli sjiždím příspěvky na instagramu, na mě vyskočí pozvánka na křest knihy Největší překvapení od Moniky Patočkové, pro mě neznámé autorky. Křest se bude konat v pondělí v knihkupectví na Václavském náměstí od šestnácti hodin. Anotace knihy mě zaujme. Najdu si spisovatelku a kliknu na tlačítko *sledovat*. Celkem má přes dvacet tisíc followerů. To není až tak málo. Že bych si udělala výlet do Prahy? Po zhlédnutí stories, ve kterém autorka vyjadřuje svoje obavy, aby se události vůbec někdo zúčastnil, se rozhodnu ji jet podpořit. Třeba také jednou budu křtít svou knihu. Bylo by fajn vědět, jak to probíhá. Okamžitě nahlásím své nadřícené, že zkraje příštího týdne hodlám čerpat dovolenou. Sice se šklebí a nezapomene se mě zeptat, jak to vypadá s návrhem pro pana Neuwirtha, ale dovolenku mi schválí.

Večer se rozhodnu paní Patočkové napsat vzkaz a rozptýlit tak její obavy o slabé účasti, které jsou naprosto scestné, když si vybrala za kmotru jednu z našich nejslavnějších hereček. Hned po příchodu domů jsem si ji pěkně proklepla. Největší překvapení je její v pořadí druhý román. První knihu si vydala samonákladem. Moc známá není. V literárním světě teprve začíná.

Zdravím Vás, Moniko, já Vás určitě přijdu podpořit. Narazila jsem na Vás úplnou náhodou díky Vaší kmotře, ale kniha mě zaujala. Ráda si ji zakoupím a nechám podepsat. Moc se těším. Jasmína

To, že neodpoví, by mě nemělo vůbec překvapit. Přesto mě to zaskočí. Stačilo by pouhé *děkuji* nebo *také se těším*. Asi jen nemá čas, říkám si v duchu. Spousta nesrovnatelně známějších tváří s mnohonásobným počtem sledujících reaguje, ale Monika nic. A to, pěkně prosím, večer přidá deset minut storíček, které považuji za naprostý odpad. Řeční o tom, jak venku prší a jak byla na kosmetice. Copak tohle někoho zajímá? Hlavně že si mou zprávu přečetla.

O tom, že má Monika nosánek dost nahoru, se na vlastní kůži přesvědčím v pondělí. Na její křest přijdou slovy tři lidé! Hlavní atrakce – tedy kmotra – se omluví, že se nemůže zúčastnit, neboť jí onemocnělo dítě. Celkem nás sedí v malém prostoru v knihkupectví, jenž je vyhrazen pro tyto speciální akce, devět – včetně redaktora, dalších lidí z nakladatelství i samotných organizátorů. Jedná se tedy o velmi komorní událost, kdy zcela neznámá influencerka polije román šampusem a pronese své přání, aby si příběh našel hodně spokojených čtenářů. Za patnáct

minut je po všem. Ve frontě na podpis stojíme dvě. Tak takhle nějak by probíhal určitě i můj křest, bleskne mi hlavou. Nula, co nic nedokázala... a pravděpodobně ani nedokáže. Margita stále mlčí.

Večer, když z čisté zvědavosti a nudy kontroluji nové příspěvky autorky Patočkové, nevyházím z údivu. Narazím na její dnešní video: *„Jsem nadšená. Tolik vás dorazilo. Moc vám všem děkuji. Byli jste úžasní. Každému z vás jsem se nesmírně ráda podepsala, s každým z vás se vyfotila. Ta atmosféra, která tam vládla, byla jedinečná. A za to vše můžu poděkovat jen vám...“*

Chce se mi zvracet. To jako vážně? Co je to za kecý? A pak mi to dojde... tohle je realita sociálních sítí. Spisovatelka lže, až se jí od pusy práší. Na jejím místě bych se propadla hanbou. Ona, která bydlí přímo v Praze, a nepřijde ji podpořit ani vlastní rodina, žádní přátelé... co je to za člověka? Já bych se nikdy k ničemu takovému nesnížila. Moje zákeřné já mi zrádně našeptává: *Možná proto nejsi a nikdy nebudeš úspěšná.* V duchu ho okřiknu a horlivě začnu ťukat do klávesnice vzkaz pro Margitu. Všechno se ve mně sevře... co když si to rozmyslela? Ne, nesmysl. Byla přece tak nadšená. Znovu si čtu její odpovědi, abych si dodala jistoty.

Aby toho nebylo málo, v práci se chytnu se šéfovou, a to docela dost. Začínám mít všeho po krk. Při večerní očištné meditaci ve vaně s knihou přemýšlím, kam svůj život směřovat. Dělat návrhy interiérů sice umím, ale zdaleka mě ta práce nenaplnuje. Pokud se mi nepodaří prosadit v knižním průmyslu, a přiznávám, že tato šance nedosahuje vysokých hodnot, jsem nahraná. Copak chci strávit zbytek života kreslením? Nechci.

Někdy mám pocit, že každý den bojuji se svou identitou, se svými démony z dětství. S mindráky, jež moji rodiče zaseli

a které vyplevelily v nedostatek sebevědomí a někdy i nedostatek sebeúcty. Chtěla bych začít znovu. Teď, když už vím, jaká jsem a co chci. Ráda bych dostala ještě jednu šanci, tvrdě na sobě makala a podala si přihlášky na vysokou. Jenže si plně uvědomuji, že už je příliš pozdě. Z úspor bych nějakou dobu vyžila, ale stejně bych musela pracovat. Jak snadno si člověk zpacká život? V hlavě pořád jen slyším, jak nejsem dost dobrá, jak mě v komediantství podporovat nebudou, přitom přesně tenhle svět mě fascinoval. Táta ze mě chtěl mít inženýrku ekonomie. Co takhle spálit všechny mosty a odjet dělat au-pair? Zlepšila bych se v jazyce a trávila bych čas trošku smysluplně – hlídáním malých dětí, a ne nešvary rozmařilých zbohatlíků.

Při pomyslení na děti napíši Karolíně, že hlídání posledně bylo fajn, jestli si zase nechce trošku orazit. Esemesku pošlu také Isabelle a nabídnu jí, že bych jí některý den po práci mohla vozit kočárek, kdyby chtěla.

Za víc než týden pošlu již třetí výzvu Margitě ohledně případné schůzky. Mlčí i tentokrát, což mě dovede k zamyšlení, zda bych měla pokoušet dál štěstí a napsat zbývajícím na svém seznamu. Možná, ale rozhodnu se to zatím neudělat. Za pět dní oslavím třicáté narozeniny. Třeba na mě čeká nějaké příjemné překvapení.

Navečer vyrazím na stěnu s nevalnou náladou. Potřebovala bych osvobodit své tělo od všech pochmurných myšlenek, jež ho napadají. Hodila by se mi tlačítka jako delete, reset či restart. Sbalím si krosnu se sedákem, lezečkami, jistítkem, maglajzákem, tříčtvrťáky a černým tričkem a vydám se do své oblíbené tělocvičny.

Jak se mi předchozích několik měsíců úspěšně dařilo vyhýbat se Danovi, teď na něj pravidelně narážím. A dnes doslova.

Střetneme se ve chvíli, kdy on opouští budovu, zatímco já do ní vcházím. Jelikož se zrovna otáčím po skupince teenagerů, nedívám se před sebe a vpálím do jeho pevného šlachovitého těla. Nemusím ani zvedat hlavu. Poznám ho podle vůně, již používá.

„Promiň,“ omluvím se rychle a koukám, kde nechal tesař díru, aniž bych mu pohlédla do tváře.

Dan mně však nedovolí jen tak zmizet. Chytne mě za ruku: „Jas, jsi v pohodě?“

„Hm,“ zahučím svou univerzální odpověď, když nevím kudy kam.

Zná mě velmi dobře, aby si z toho vyvodil pravdu.

„Pivo?“ pozvedne jedno obočí.

Vím, že bych ho měla odmítnout, že by to tak bylo lepší a snazší. Nikam nechod', nekomplikuj si to!, nařizuji si v duchu. Jenže představa milé společnosti, která mi bude rozumět, chovat se ke mně gentlemansky, bude pozorná a nadmíru přitažlivá, je víc než lákavá. Většina mých kamarádek totiž prožívá buď těhotenské nevolnosti, nebo čerstvě porodily, či mají už několik dětí a tím pádem zcela odlišné starosti než já a také výrazně méně času na vše (tedy bohužel i na mě). Samozřejmě že se v mém okruhu bližších přátel nachází i kamarádky, co děti nechtějí, nebo ne zrovna teď, ale je jich rok od roku méně, nebo zrovna spravují domky či bydlí víc než sto kilometrů daleko. Přece už jsem z toho venku, už jsem to vstřebala, vždyť už na něj vůbec nemyslím... ale co když do toho zase spadnu? Nesmysl! Přece víš, do čeho jdeš, našeptává mi moje podvědomí, a tak moje vyhladovělá duše zcela nelogicky souhlasí. Místo abych spalovala kalorie, hojně je přijímám ve svém oblíbeném podniku, vzdáleném jen kousek od místa mého trvalého pobytu,

ve společnosti muže, do kterého jsem se neúspěšně zamilovala před pouhým rokem.

Když je muž vtipný, pozorný, vzdělaný, hezký, ke všemu sportovec a s dobrým pracovním postavením, automaticky ho ve věku kolem třiceti vyhodnotíte jako vhodný genetický materiál. Tak to prostě příroda nastavila a tak to ve většině případů funguje. Já se k tomu všemu ještě zamilovala a i přes jeho odmítnutí s ním teď sedím na večeri a vylévám mu své srdce. Upřeně se na mě dívá a sem tam přikývne. Byli jsme si velmi blízcí. Už tehdy jsem se mu otevřela, znal mé sny.

„Jas, nenech se zlomit. Jsi dobrá. Vážně. Znáš tě. Piš dál. Nenech se odradit a na práci se vykašli. Najdi si něco jiného. Pracovat budeš ještě třicet let. Jsi mladá. Klidně můžeš zkusit něco úplně nového. Začít znovu někde jinde od píky. A co se týče té knihy o známé osobnosti, já bych to ještě neztracoval. Říkala jsi, že jsi jich oslovila třicet. Nevzdávej to. Oslov sto, dvě stě, pátřej po někom zajímavém, o kom bys skutečně psát chtěla. Jsem přesvědčený, že to vyjde. Na tvém místě bych se zaměřil spíš na chlapy. Ti obecně mají jazykové a slohové problémy a ocenili by, kdyby jim někdo pomohl. Většina žen dokáže o sobě napsat sama. Chlapi jsou v tomto ztraceni. Navíc seš mladá a hezká, ti spíš se s tebou budou chtít alespoň potkat. Jasně, ne všichni, ale určitě bys v této skupince snáz zabodovala.“

„Pf. Nemám zájem pracovat s opačným pohlavím.“

„Proč ne?“ kroutí nechápavě hlavou.

„Myslí jinak. Koukali by na mé dotazy s despektem. Jejich ješitnost a ego by se mi nedokázaly otevřít a přiznat, jak těžké jsou začátky v této branži. Potřebuji někoho, kdo se mnou bude jednat na rovinu a nebude nic zastírat. Jedině tak může vzniknout dobrá kniha.“

„Vidíš to moc černě,“ mrkne na mě.

„To těžko,“ stojím si za svým. „Navíc bych musela pořád řešit, co mám na sobě, jak mi to sluší, jestli jsem dostatečně upravená. Nesnesla bych pomýšlení, že o mně smýšlí jako o hasastrošovi či ošklivce. Oni jsou zvyklí se setkávat s dokonalými modelkami, a ne úplně obyčejnými holkami...“

„To budou řešit spíš ženské, jak vypadáš,“ snaží se mi to vymluvit.

„To je sice možné, ale chlapi jsou lovci. Mají to v sobě zakódované, nejde to změnit a já nejsem dostatečně sebevědomá, abych byla schopná jednat s takovými osobnostmi.“

„Podle mě je problém v tom, že si prostě nevěříš,“ sdělí mi.

Jasně že si nevěřím! Téměř celé dětství jsem slýchala, co je na mně špatně, a ne naopak. Moje sebevědomí se blíží k nule. Neměla jsem možnost ho pěstovat. Když jsem byla starší, narodil se bratr a opustil nás táta, tak jsem si přestala věřit úplně. Kdyby se mi alespoň někdy ozval, možná by to tolik nebolelo. Ale on mě ze svého života naprosto smazal a nahradil nás všechny novou partnerkou.

2. KAPITOLA

Před třiceti lety, přesně osmnáctého listopadu v osm hodin dvacet minut, jsem spatřila světlo světa. Poprvé jsem nabrala do plic vzduch a začala rvát jako na lesy. Vstávám s úsměvem na rtech. Dnešní den si nenechám nikým zkazit a hlavně nebudu bilancovat a hloubat o tom, co jsem dokázala (respektive nedokázala), udělala či mohla zvládnout lépe.

„Moc se řešíš,“ řekl mi Dan při našem posledním setkání. Dost možná měl pravdu. Vše, co se má stát, se stane. To, co ke mně má přijít, to ke mně přijde ve správný čas. Osobně doufám, že to bude již velmi brzy. Stále čím dál víc přemýšlím nad tím, že dám v práci výpověď a odjedu do zahraničí. Vyčistit si hlavu.

Cestou do kanceláře nezapomenu vyzvednout chlebičky, dort a zákusky, které jsem objednala v cukrářství. Naložím vše do kufru. Dobroty pečlivě zajistím, abych je přivezla ve stejné načančaném stavu, v jakém jsem je obdržela. Klaksonem vytroubím řidiče modré octavie, jenž mi nedá přednost, a pak dobrých deset minut kroužím kolem firmy a hledám místo na zaparkování tak jako každé ráno.

Věci z auta odnosím do kuchyňky nadvakrát a následně do malé zasedačky připravím pohoštění pro mé kolegy a kolegyně.